

SEÇME ŞİİRLER

Derleyen: Ahmet Eroğlu

GENÇLİK (Faruk Nafiz Çamlıbel)

Anlattı erenler: Bir bahar değil,
Aşığın ömründe bin bahar varmış.
Hicranla ağaran bu saçlar değil,
Sevgisiz kalan kalp ihtiyarlarmış.

Sorardım sırrını hiç düşünmeden:
'Bu fani gönlümün sevinci neden?'
Beni günden güne meğer genç eden
Daima değişen maceralarmış!

Gönlümde kovalar eskiden beri
Sarışın kumralı, kumral esmeri.
Dolmadan boşalmaz birinin yeri.
Gönlümde, anladım, her dem baharmış.

ÇOBAN ÇEŞMESİ

Derinden derine ırmaklar ağlar,
Uzaktan uzağa çoban çeşmesi.
Ey suyun sesinden anlayan bağlar,
Ne söyler şu dağa çoban çeşmesi?

Gönlünü Şirin'in aşkı sarınca,
Yol almış hayatın ufuklarınca;
O hızla dağları Ferhad yarıncı,
Başlamış akmağa çoban çeşmesi

O zaman başından aşkındı derdi,
Mermeri oyardı, taş delerdi.
Kaç yanık yolcuya soğuk su verdi,
Değdi kaç dudağa çoban çeşmesi!

Vefasız Aslı'ya yol gösteren bu,
Kerem'in sazına cevap veren bu
Kuruyan gözlere yaş gönderen bu.
Sızmazdı toprağa çoban çeşmesi

Leyla gelin oldu, Mecnun mezarda,
Bir susuz yolcu yok şimdi dağlarda;
Ateşten kızaran bir gül arar da,
Gezer bağdan bağa çoban çeşmesi.

Ne şair yaş döker, ne âşık ağlar,
Tarihe karıştı eski sevdalar:
Beyhude seslenir, beyhude çağlar
Bir sola, bir sağa çoban çeşmesi

HAYAT

Ağzında şarkılıktan çıkmış iniltiyle
Dağ, taş deme, arkadaş, gün batmadan ilerle!

Yara açsın kayalar ayaklarında, varsın,
Varsın omuz başların kamçılardan kızarsın,
Bu ağrılar duyurmaz sana yalnızlığını.
Kızıl dudaklarından bırakma ışığını,
Ağzında şarkılıktan çıkmış iniltiyle
Dağ, taş deme, arkadaş, gün batmadan ilerle!

Sırtında bir tüy gibi taşı taştan yükünü,
Görmesinler belinin, sakın, büküldüğünü.
Başında şakladıkça, atlıların kırbacı
Anla ki her gün sana hız veriyor bir acı!

Yara açsın kayalar ayaklarında varsın,
Varsın, omuz başların kamçılardan kızarsın,
Hayda, sarıl yollara. Ardına bakma, hayda!
Sen yük altında haykır, yatsın eller sarayda.
İnce bir iz bırakır yere sızdıkça kanlar,
Seni bulur izinden ışığını duyanlar.
Bu ağrılar duyurmaz sana yalnızlığını,
Kızıl dudaklarından bırakma ışığını,

Fırtına, yağmur, soğuk. Ne varsa üstüne çek!
Bu çetin yolculuğun sonunda, gün gelecek,
Sırma saçlar saracak her kan akan yerini,
Gül dudaklar öpecek o kırbaç izlerini.

Ağzında şarkılıktan çıkmış iniltiyle
Dağ, taş deme, arkadaş, gün batmadan ilerle!

SANAT

Yalnız senin gezdiğin bahçede açmaz çiçek,
Bizim diyarımızda bin bir baharı saklar!
Kolumuzdan tutarak sen istersen bizi çek
İncinir düz caddede dağda gezen ayaklar

Sen kubbesinde ince bir mozaik arar da
Gezersin kırk asırlık bir mabedin içini
Bizi sarsar bir sülüs yazı görsek duvarda,
Bize heyecan verir bir parça yeşil çini

Sen raksına dalarken için titrer derinden
Çiçekli bir sahnede bir beyaz kelebeğin
Bizim de kalbimizi kıvıldatır derinden
Toprağa diz vuruşu dağ gibi bir zeybeğin

Fırtınayı andıran orkestra sesleri
Bir ürperiş getirir senin sınırlarına,
Istırap çekenlerin acıklı nefesleri
Bizde geçer en yanık bir musiki yerine

Sen anlayan bir gözle süzersin uzun uzun
Yabancı bir şehirde bir kadın heykelini,
Biz duyarız en büyük zevkini ruhumuzun
Görünce bir köylünün kıvrılmayan belini.

Başka sanat bilmeyiz karşımızda dururken
Yazılmamış bir destan gibi Anadolu'muz
Arkadaş, biz bu yolda türküler tuttururken
Sana uğurlar olsun, ayrılıyor yolumuz

FATİH'İN RESMİ (Oktay Rıfat Horozcu)

Ayasofya kubbesinde ak bir bulut,
Baktım, gitti gider. Bal rengi tesbihim
Kehribar günler, düştü yaprak ve umut,
Güz yağmuru indi camda düğüm düğüm.

Benimdi savrulan kaftanlar, benimdi
Atların boynu, yerinde yellere eser!
Surların taşlarına sürdüm elimi,
Benimdi İstanbul, burçlar bana benzer.

Altın sahanlarda aş yedim, su içtim
Altın kupadan, zorlu Tuna'dan geçtim,
Ben Sultan Mehmet, Avni, tuğlarla yüce.

Bir resimde kaldım cüce, ben değilim,
Sarığım, soğuk kürküm, kokusuz gülüm,
Ararım, aranırım yerde delice.

VARDIM Kİ YURDUNDAN AYAĞ GÖÇÜRMÜŞ (Bayburtlu Zihni)

Vardım ki yurdundan ayağ göçürmüş
Yavru gitmiş ıssız kalmış otağı
Camlar şikest olmuş meyler dökülmüş
Sakiler meclisten çekmiş ayağı.

Zihni dert (dehr) elinden her zaman ağlar
Vardım ki bağ ağlar bağıban ağlar
Sümbüller perişan güller kan ağlar
Şeyda bülbül terk edeli bu bağı

AYRILIK VAKTİ (Necip Fazıl Kısakürek)

Akşamı getiren sesleri dinle,
Dinle de gönlümü aliver gitsin.
Saçlarımdan tutup kor gözlerinle
Yaşlı gözlerime dalıver gitsin.

Güneşle köye in, beni bırak da
Küçüle küçüle kaybol ırakta.
Şu yolu dönerken arkana bak da
Köşede bir lahza kalıver gitsin.

Ümidim yılların seline düştü,
Saçının en titrek teline düştü,
Kuru yaprak gibi eline düştü,
İstersen rüzgâra salıver gitsin.

SAKARYA TÜRKÜSÜ

İnsan bu su misali kıvrım kıvrım akar ya
Bir yanda akan benim öbür yanda Sakarya
Su iner yokuşlardan hep basamak basamak
Benimse alın yazım yokuşlarda susamak

Her şey akar, su tarih yıldız insan ve fikir
Oluklar çift birinden nur akar birinden kir
Akışta demetlenmiş büyük küçük kâinat
Şu çıkan buluta bak bu inen suya inat

Fakat Sakarya başka yokuş mu çıkıyor ne
Kurşundan bir yük binmiş köpükten gövdesine
Çatlıyor yırtınıyor yokuşu sökmek için
Hey Sakarya kim demiş suya vurulmaz perçin

Rabbim isterse sular büklüm büklüm burulur
Sırtına Sakarya'nın Türk tarihi vurulur
Eyvah eyvah Sakaryam sana mı düştü bu yük
Bu dâva hor bu dâva öksüz bu dâva büyük

Ne ağır imtihandır, başındaki, Sakarya
Binbir başlı kartalı nasıl taşır kanarya

İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal
Hamallık ki sonunda ne rütbe var ne de mal
Yalnız acı bir lokma zehirle pişmiş aştan
Ve ayrılık anneden vatandan arkadaştan

Şimdi dövün Sakarya dövünmek vakti bu ân
Kehkeşanlara kaçmış eski güneşleri an
Hani Yunus Emre ki kıyında geziyordu
Hani ardında çil çil kubbeler serpen ordu

Nerede kardeşlerin cömert Nil yeşil Tuna
Giden şanlı akıncı ne gün döner yurduna
Mermerlerin nabzında hâlâ çarpar mı tekbir
Bulur mu deli rüzgar o sedayi Allah bir

Bütün bunlar sendedir bu girift bilmeceler
Sakarya kandillere katran döktü geceler
Vicdan azabına eş kayna kayna Sakarya
Öz yurdunda garipsin öz vatanında parya

İnsan üç beş damla kan ırmak üç beş damla su
Bir hayata çattık ki hayata kurmuş pusu
Geldi ölümlü yalan gitti ölümsüz gerçek
Siz hayat süren leşler sizi kim diriltecek

Kaf Dağı'nı assalar belki çeker de bir kıl
Bu ifretten sualin kılını çekmez akıl
Sakarya sâf çocuğu mâsum Anadolu'nun
Divanesi ikimiz kaldık Allah yolunun

Sen ve ben gözyaşıyla ıslanmış hamurdanız
Rengimize baksınlar kandan ve çamurdanız
Akrebin kiskacında yoğurmuş bizi kader
Aldırma böyle gelmiş bu dünya böyle gider

Bana kefendir yatak sana tabuttur havuz
Sen kıvrıl ben gideyim son peygamber kılavuz
Yol onun varlık onun gerisi hep angarya
Yüzüstü çok süründün ayağa kalk Sakarya

OTUZ BEŞ YAŞ (Cahit Sıtkı Tarancı)

Yaş otuz beş yolun yarısı eder.

Dante gibi ortasındayız ömrün.

Delikanlı çağımızdaki cevher,

Yalvarmak, yakarmak nafi bugün,

Gözünün yaşına bakmadan gider.

Şakaklarıma kar mı yağdı ne var?

Benim mi Allahım bu çizgili yüz?

Ya gözler altındaki mor halkalar?

Neden böyle düşman görünüyorsunuz,

Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?

Zamanla nasıl değişiyor insan!

Hangi resmime baksam ben değilim.

Nerde o günler, o şevk, o heyecan?

Bu güler yüzlü adam ben değilim;

Yalandır kaygısız olduğum yalan.

Hayal meyal şeylerden ilk aşkımız;
Hatırası bile yabancı gelir.
Hayata beraber başladığımız,
Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir;
Gittikçe artıyor yalnızlığımız.

Gökyüzünün başka rengi de varmış!
Geç fark ettim taşın sert olduğunu.
Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.

Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!
Her yıl biraz daha benimsediğim.
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?
Nerden çıktı bu cenaze? Ölen kim?
Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar?

Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak.
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak,
Taht misali o musalla taşında.

ANLATAMIYORUM (Orhan Veli Kanık)

Ađlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımnda;
Dokunabilir misiniz,
Göz yaşlarımna, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.

BENİ BU HAVALAR MAHVETTİ

Beni bu güzel havalar mahvetti,
Böyle havada istifa ettim
Evkaftaki memuriyetimden.

Tütüne böyle havada alıştım,
Böyle havada aşık oldum.

Eve ekmekle tuz götürmeyi;
Böyle havalarda unuttum.

Şiir yazma hastalığım;
Hep böyle havalarda nüksetti.
Beni bu güzel havalar mahvetti.

İSTANBUL TÜRKÜSÜ

İstanbul'da Boğaziçi'nde,
Bir fakir Orhan Veli'yim;
Veli'nin ođluyum,
Tarifsiz kederler içinde.

Rumelihisarı'na oturmuşum;
Oturmuş da bir türkü tutturmuşum;

'İstanbul'un mermer taşları;
Başıma da konuyor, konuyor aman, martı kuşları;
Gözlerimden boşanır hicran yaşları;
Edalım,
Senin yüzünden bu halim.'

'İstanbul'un orta yeri sinema;
Garipliğim, mahzunluğum duyurmayın anama;
El konuşur, sevişirmiş; bana ne?
Sevdalım,
Boynuna vebalim! '

İstanbul'da, Boğaziçi'ndeğim;
Bir fakir Orhan Veli;
Veli'nin oğlu;
Tarifsiz kederler içindeyim.

BENİ KÖR KUYULARDA (Ümit Yaşar Oğuzcan)

Beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın,
Denizler ortasında bak yelkensisiz bıraktın,
Öylesine yıktın ki bütün inançlarımı;
Beni bensiz bıraktın; beni sensiz bıraktın.

SESSİZ GEMİ (Yahya Kemal Beyatlı)

Artık demir almak günü gelmişse zamandan,
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan.

Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol;
Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol.

Rıhtımda kalanlar bu seyahatten elemli,
Günlerce siyah ufka bakar gözleri nemli.

Biçare gönüller! Ne giden son gemidir bu!
Hicranlı hayatın ne de son matemidir bu!

Dünyada sevilmiş ve seven nafile bekler;
Bilmez ki giden **sevgililer** dönmeyecekler.

Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden,
Birçok seneler geçti; dönen yok seferinden.

ENDÜLÜS'TE RAKS

Zil, şal ve gül; bu bahçede raksın bütün hızı
Şevk akşamında Endülüs, üç defa kırmızı
Aşkın sihirli şarkısı, yüzlerce dildedir
İspanya, neşesiyle bu akşam, bu zildedir

Yelpaze çevrilir gibi birden dönüşleri,
İşveyle devriliş, saçılış, örtünüşleri.
Her rengi istemez gözümüz şimdi aldadır;
İspanya dalga dalga bu akşam bu şaldadır.

Alnında halka halkadır âşüfte kâkülü;
Göğsünde, yosma Gırnata'nın en güzel gülü
Altın kadeh her elde, güneş her gönüldedir
İspanya, varlığıyla bu akşam, bu güldedir

Raks ortasında bir durup oynar yürür gibi
Bir baş çevirmesiyle bakar, öldürür gibi
Gül tenli, kor dudaklı, kömür gözlü, sürmeli
Şeytan diyor ki: "Sarmalı, yüz kerre öpmeli!"

Gözler kamaştırır şala, meftûn eden güle
Her kalbi dolduran zile, her sîneden: "Olé!"

RİNDLERİN AKŞAMI

Dönülmez akşamın ufkundayız. Vakıt çok geç;
Bu son fasıldır ey ömrüm nasıl geçersen geç!

Cihana bir daha gelmek hayal edilse bile,
Avunmak istemeyiz öyle bir teselliyle.

Geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan
Ve arkasında güneş doğmayan büyük kapıdan
Geçince başlayacak bitmeyen sükunlu gece.

Guruba karşı bu son bahçelerde, keyfince,
Ya şevk içinde harab ol, ya aşk içinde gönül!
Ya lale açmalıdır göğsümüzde yahud gül.

TÜRKÜLER DOLUSU (Bedri Rahmi Eyüpoğlu)

Kirazın derisinin altında kiraz
Narın içinde nar
Benim yüreğimde boylu boyunca
Memleketim var

Canıma ciğerime dek işlemiş
Canıma ciğerime
Sapına kadar.

Elma dalından uzağa düşmez
Ne yana gitsem nafîle.
Memleketin hali gözümde gitmez
Binbir yerimden bağlanmışım
Bundan ötesine aklım ermez.

Yerliyim yerli olmasına
ilmik ilmik, damar damar
Yerliyim.

Bir dilim Trabzon peyniri
Bir avuç tiftik
Bir çimdik çavdar
Bir tutam şile bezi gibi
Dişimden tırnağıma kadar
Ressamım.

Yurdumun taşından toprağından şurup gelir nakışlarım
Taşıma toprağıma toz konduranın
Alnını karışlarım

Şairim şair olmasına
Canım kurban şiirin gerçeğine hasına
içerisine insan kokusu sinmiş mısralara vurgunum
Bıçak gibi kemiğe dayansın yeter
Eğri büğrü, kör topal kabulüm

Şairim

Zifiri karanlıkta gelse şiirin hası
Ayak seslerinden tanırım
Ne zaman bir köy türküsü duysam
Şairliğimden utanırım

Şairim

Şiirin gerçeğini köy türkülerimizde bulmuşum
Türkülerle yunmuş yıkanmış dilim
Onlarla ağlamış, onlarla gülmüşüm

YAŞADIKLARIMDAN ÖĞRENDİĞİM BİR ŞEY VAR (Ataol Behramoğlu)

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı, yoğunluğuna yaşayacaksın bir şeyi
Sevgilin bitkin kalmalı öpülmekten
Sen bitkin düşmelisin koklamaktan bir çiçeği

İnsan saatlerce bakabilir gökyüzüne
Denize saatlerce bakabilir, bir kuşa, bir çocuğa
Yaşamak yeryüzünde, onunla karışmaktır
Kopmaz kökler salmaktır oraya

Kucakladın mı sımsıkı kucaklayacaksın arkadaşını
Kavgaya tüm kaslarınla, gövdenle, tutkunla gireceksin
Ve uzandın mı bir kez sımsıcak kumlara
Bir kum tanesi gibi, bir yaprak gibi, bir taş gibi dinleneceksin

İnsan bütün güzel müzikleri dinlemeli alabildiğine
Hem de tüm benliği seslerle, ezgilerle dolarcasına
İnsan balıklama dalmalı içine hayatın
Bir kayadan zümrüt bir denize dalarcasına

Uzak ülkeler çekmeli seni, tanımadığın insanlar
Bütün kitapları okumak, bütün hayatları tanımak arzusuyla yanmalısın
Değişmemelisin hiç bir şeyle bir bardak su içmenin mutluluğunu
Fakat ne kadar sevinç varsa yaşamak özlemiyle dolmalısın

Ve kederi de yaşamalısın, namusluca, bütün benliğine
Çünkü acılar da, sevinçler gibi olgunlaştırır insanı
Kanın karışmalı hayatın büyük dolaşımına
Dolaşmalı damarlarında hayatın sonsuz taze kanı

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün evrene karışırçasına
Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana.

HİKAYE (Cahit Külebi)

Senin dudakların pembe
Ellerin beyaz,
Al tut ellerimi bebek
Tut biraz!

Benim doğduğum köylerde
Ceviz ağaçları yoktu,
Ben bu yüzden serinliğe hasretim
Okşa biraz!

Benim doğduğum köylerde
Buğday tarlaları yoktu,
Dağıt saçlarımı bebek
Savur biraz!

Benim doğduğum köyleri
Akşamları eşkiyalar basardı.
Ben bu yüzden yalnızlığı hiç sevmem
Konuş biraz!

Benim doğduğum köylerde
Kuzey rüzgârları eserdi,
Ve bu yüzden dudaklarım çatlaktır
Öp biraz!

Sen Türkiye gibi aydınlık ve güzelsin!
Benim doğduğum köyler de güzeldi,
Sen de anlat doğduğun yerleri,
Anlat biraz!

İNCİTME (Abdurrahim Karakoç)

Gölgesinde otur amma
Yaprak senden incinmesin.
Temizlen de gir mezara
Toprak senden incinmesin.

Yollar uzun, yollar ince
Yol kısalır aşk gelince
Yat kurban ol İsmail'ce
Bıçak senden incinmesin.

Burdayım de ararlarsa
Dođru söyle sorarlarsa
Tabutuna sararlarsa
Bayrak senden incinmesin.

İl göçsün göçtüğün vakit
Yol yansın geçtiğın vakit
Suyundan içtiğın vakit
Kaynak senden incinmesin.

Toz konmasın sakın sana
Hakkı geçer halkın sana
Gücenmesin yakın sana
Uzak senden incinmesin.

MIHRİBAN

Sarı saçlarına deli gönlümü
Bağlamıştın, çözülmüyor Mihriban
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor Mihriban

Yar, deyince kalem elden düşüyor
Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor
Lambada titreyen alev üşüyor
Aşk kağıda yazılmıyor Mihriban

Önce naz sonra söz ve sonra hile
Sevilen seveni düşürür dile
Seneler asırlar değışse bile
Eski töre bozulmuyor Mihriban.

Tabiplerde ilaç yoktur yarama
Aşk değınce ötesini arama
Her nesnenin bir bitimi var ama
Aşka hudut çizilmiyor Mihriban .

Boşa bağlanmış bülbül gülüne
Kar koysan köz olur aşkın külüne
Şaştım kara bahtım tahammülüne
Taşa çalsam ezilmiyor Mihriban

Tarife sığmıyor aşkın anlamı
Ancak çeken bilir bu derdi gamı
Bir kördüğüm baştan sona tamamı
Çözemedim çözülmüyor Mihriban.

LAVİNİA (Özdemir Asaf)

Sana gitme demeyeceğim
Üşüyorsun ceketimi al
Günün en güzel saatleri bunlar
Yanımda kal

Sana gitme demeyeceğim
Gene de sen bilirsin
Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim
İncinirsin

Sana gitme demeyeceğim
Ama gitme Lavinia
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme Lavinia

AĞLARIM (Of'lu eski bir ozan)

Ey dağlarım dağlarım
Durur durur ağlarım
Gönlümdeki yaramı
Yine kendim dağlarım

Uzakta var bağlarım
Düşünürüm ağlarım
Eğer haber gelmezse
Ellerimi bağlarım

Şelalede çağlarım
Durgun suda ağlarım
Düşünürüm kendimi
Hani eski çağlarım

Balık dolar ağlarım
Tavaları yağlarım
Balık beni avutmaz
Döner yine ağlarım

Nerde eski sađlarım
Her anışta ağlarım
Ölüm bir gün gelecek
Hesabımı sağlarım

(29 Ekim 2014, İstanbul-Trabzon dönüş)

GÜNEŞ İSTANBUL'A ANADOLU'DAN DOĞAR

Bir sabah erken İstanbul'dan Trabzon'a uçuyordum
İstanbul'a henüz gün doğmamıştı
Oysa Trabzon'a gün çoktan doğmuřtu
O an anladım ki
Güneş İstanbul'a Anadolu'dan doğar
Güneş İstanbul'a Anadolu'dan doğar.

İstanbul her sabah karanlıktan
Anadolu'nun güneşıyla uyanır
İstanbul bu güneşin ışıklarıyla aydınlanır
İstanbul aydınlanır, aydınlanır apaydın olur
İstanbul öylesine aydınlık kalır ki
Gün dönüp
Anadolu karanlığa gömülürken
İstanbul hala aydınlıktır
İstanbul hala aydınlıktır.

BANA HAYATI ANLAT BABA

Anlat bana hayatı baba
İçinde Ahmet'le Semra
Birlikte Ediz olsun.
Bana hayatı anlat baba
Henüz dört yaşında bile olmasam da
Hepsini tam anlamasam da
Neden hep işe gittiğini
Anlat babam,

Bana hayatı anlat baba
İçinde Semra'nın cevabı
İstanbul olsun.

Bana hayatı anlat baba
İçinde ATAKÖY
ATRİUM'daki camlı asansör
GAZİ SİTESİ L 10 C
Bahçedeki dut ağacı
IŞIK SİTESİ ve RADYASYON
APLUS'taki asansörün dördüncü katının şifresi
FLORYA'daki okuluma giden alt yol
Hamurdan rakamlarım bir iki üç dört
Birlikte ONE HUNDRED olsun.

Yanında uyumadan önce
Hadi bana rüyanı anlat
Minik elim hep yüzünde kalsın
Gece uykum boyunca,

Sen hiç işe gitme
Hep yanımda kal
Gece her istediğimde

Sütümü sen getir bana
Her sabah gündüz olduğunda
Birlikte uyanalım aynı yatakta.

*Bana hayatı anlat baba
Ben seni çok seviyorum
Sen de beni çok sev baba*

(Esin kaynağı Yeni Türkü), (son üç satır oğlum tarafından eklenmiştir, şiiri kendisine okuduktan sonra)

AYRILIK TÜRKÜSÜ (Of'lu eski bir ozan)

Of'un yükseklerinden
Seyreyledim denizi
Aradım göremedim
Hiçbir yerde ben sizi

Erenköy kalesinden
Bakarım dağa taş
Ey gidi sevdiceğim
Neler geldi bu başa

Erenköy kalesinden
Görünür Karadeniz
Dertlerimin sebebi
Bendenizdir bendeniz

Gelinciğin deresi
Soğuk soğuk akmaz mı?
Ayrılığın ateşi
Yüreğini yakmaz mı?

O Gelincik deresi
Hiç tersine akar mı?
Sen gitsen İstanbul'a
Gönlüm başka bakar mı?

Gelincik deresinde
Oturdum da ağladım
Gelmiş geçmiş hepsini
İkbalıma bağladım

Engelleri aşalım
Sonunda kavuşalım
Sen bordo ol ben mavi
Trabzon'da buluşalım.

TEOFİLİN

Sırma saç siyah
Kara göz ela
Gül yanak güleç
On parmak narin.

Yemek kuyruğunda

İlk sorusuna

Dedim: Teofilin.

Koştum ardından nefes nefese

Yanına vardım el pençe divan

Çekine çekine ismini sordum

Dedi ki: Sibel.

Sevinçten yüreğim uçtu yerinden

Dedim: Yürüyelim sonsuza kadar

Önce durdu sonra güldü dedi ki:

Dozunda kalsın.

KESTANE

Düz çimende kestane
Toplarım tane tane
Eller ne derse desin
Bir tanemsin bir tane

Kestane fidesine
Kökten bağlı kestane
Bu bizim sevdamız da
Öyle sağlam bir hane

Kestane kumuşunun
Dikeni dışa batar
O kumuşun içinde
Üç kestanecik yatar

Kestane çiçeğinin
Ne hoş olur kokusu
Yar hasreti çekenin
Vuslatta olur usu

YİNE YOL

Bugün de sensiz soldu
Yine gözlerim doldu
Bu hasret beni yoldu
Bakındım sağa sola
Görünen yine yoldu

Küçük ev bana foldu
Seninle bize boldu
Boynumu saran koldu
Zaman dursun isterdim
Yarınım yine yoldu

ENGİNAR BAHANE

Güzel ve narin
Zarif ve zeki
Ay beyazı yüzlü
Biricik prensesimden mesaj geldi
'Yarın gelin de enginar yiyelim'
Dedim ki:
Eroğlu ister seninle bir hane
Enginar yemek ise bir bahane.

VARDAR OVASI

Şar dağından esen yeller
Hani, nerde Üsküp eller
İçimizde akan seller
Söyleyemem, unutamam
Ben gönlümü avutamam
Vardar ovası var dar ovası
İçimizdedir sıla yarası

Şar dağının sefasıyım
Zorlukların cefasıyım
Bu yerlerin vefasıyım
Söyleyemem, unutamam
Ben gönlümü avutamam
Vardar ovası var dar ovası
İçimizdedir sıla yarası

Vardar akar şarıl şarıl
Ay da doğmuş parıl parıl
Düşünürüm harıl harıl
Söyleyemem, unutamam
Ben gönlümü avutamam
Vardar ovası var dar ovası
İçimizdedir sıla yarası

(Balkan States Anesthesia Days-III, 18-21 May 2016, Skopje, Macedonia)

(1390 yılları, İstanbul henüz fetih edilmemiş, Osmanlı ordusu Üsküp'ü kuşatmış, etraf çok gergin, evlerini yurtlarını kaybeden insanlar Osmanlı'ya sığınıyor, Üsküp'ü kuşatan Osmanlı ordusuna sığınmak için etraftan zorlu yürüyüşler sonunda Vardar Ovası'nda toplanan al topuklu beyaz kızlardan günümüze kadar sıla özlemi çekenlere...)

Mutluluęu çoğu kez uzaklarda ararız. Oysa o çok yakınımızdadır. Uzaklardan dönerken bunu anladığımızda ne yazık ki çok defa da geç kahrız.

Ahmet Eroğlu,1986